

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku J. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Opolu
o emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 25 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego we
Wrocławiu z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. akt III AUa 2381/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

J. G. zaskarżył skargą kasacyjną wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 10 kwietnia 2014 r. w sprawie III AUa 2381/13, mocą którego oddalono jego apelację w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o emeryturę.

W skardze zarzucono naruszenie: art. 233 § 1 z zw. z art. 328 § 2 k.p.c., art. 382 k.p.c. i art. 386 § 1 k.p.c.; art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c.; art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 2 Konstytucji oraz w zw. z art. 32 Konstytucji; art. 385 k.p.c.; art. 386 § 1 k.p.c. Ponadto, zarzucono naruszenie art. 184 w zw. z art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 2-4 i wykazu A dział XIV poz. 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna sądu apelacyjnego. Według skarżącego, Sąd Apelacyjny nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacji wnioskodawcy, czym naruszył przepisy prawa procesowego w sposób rażący.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania określone w art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu, a więc badaniu, czy w sprawie występują okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.). Skarżący jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał wyłącznie na jej oczywistą zasadność, tj. na przesłankę wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c..

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący powinien wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty na poparcie tego twierdzenia. Skarżący winien w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości (postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 336/07, LEX nr 846126). Nadto, sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, ponieważ nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem oczywistego nawet naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie SN z 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, LEX nr 1101690).

Wbrew temu co twierdzi skarżący, skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona. Skarżący nie wykazał kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa. Odnosząc się do zarzutu skarżącego, że Sąd drugiej instancji nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacyjnych, w apelacji wnioskodawca podniósł zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o

emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, oraz art. 2 i 32 Konstytucji. Z analizy zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd drugiej instancji rozpoznał zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Oceniał, że Sąd pierwszej instancji przeprowadził w sprawie szerokie postępowanie dowodowe, które pozwoliło na ustalenie charakteru pracy wnioskodawcy i ocenę, czy sporne okresy pracy mogą być uznane za pracę w warunkach szczególnych. W konsekwencji orzekł, że wnioskodawca nie spełnia wymaganych prawem warunków nabycia prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Sąd Apelacyjny nie odniósł się natomiast do zarzutu naruszenia art. 2 i 32 Konstytucji poprzez pominięcie przez Sąd pierwszej instancji zasady zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz naruszenie ochrony praw nabytych i równości obywateli wobec prawa. Skarżący nie wyjaśnił i nie wykazał jednak, w jaki sposób nieustosunkowanie się przez Sąd drugiej instancji do tak ogólnie sformułowanego zarzutu apelacyjnego, przy jednoczesnym rozpoznaniu przez ten Sąd pozostałych zarzutów apelacyjnych, skutkowało oczywistą wadliwością zaskarżonego wyroku.

Ze powyższych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.